

Č. 8948.

Tituly: O předpokladech nároku na užívání stavovského názvu inženýr podle § 5 cí. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z.

(Nález ze dne 13. prosince 1930 č. 19.427.)

Prejudikatura: Boh. A 7261/28.

Věc: Julius W. v M. (adv. Dr. Isidor Brand z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o odepření stavovského názvu »inženýr«.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 12. ledna 1925 žádal st-l, aby mu byl ve smyslu § 5 cí. nař. z 14. března 1917 č. 130 ř. z. přiznán název »inženýr«. Žádosti této nevyhověl žal. úřad nař. výnosem, — — — ježto žádný z předložených stavebních návrhů nevyniká nad úroveň běžných prací stavitelských, takže žadatel při této své dosavadní praktické činnosti nemohl nabýti a také nenabyl po stránce konstruktivní a architektonické takové technické zdatnosti, která by byla s to, nahraditi nedostatek předběžného odborného vzdělání na příslušné vysoké škole, kterýž předpoklad plyne jednak z ustanovení § 5 cí. nař. č. 130/1917 ř. z., jednak též z ducha tohoto zákona. Mimo to některé z předložených projektů a to právě relativně obtížnější, jsou podepsány jinými autory, z čehož nutno souditi, že se žadatel v nesnadnějších případech utíká o pomoc k jiným odborníkům.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil toto: — — —

Stížnost jest na omylu, domnívá-li se, že cí. nař. č. 130/17 ř. z. požaduje pouze určitou dobu prokázané praktické činnosti a čelné neb samostatné postavení. Podle konstantní judikatury nss-u — srov. na příklad nál. Boh. A 7261/28 — musí vzhledem k § 5 cit. cí. nař. jak zaměstnání uchazeče po dobu nejméně osmi let, tak i postavení jeho, nabyté na základě praktické činnosti, míti za předmět: »odborně technický obor«. Ze souvislosti § 5 s předpisy §§ 2 a 3 plyne však zcela jasně, že praktické působení uchazeče o povolení užívati názvu inženýr má býti náhradou za nedostatek studií na vysoké škole, jichž ukončení samo o sobě dává nárok na stavovský název »inženýr«, a má býti zárukou, že to, čeho se nedostalo uchazeči na vzdělání vysokoškolském, nabytí svojí působností praktickou. Označení inženýra má se podle § 5 dostati tedy osobám, které vedle určitého nižšího školského vzdělání vykazují určitou míru odborné zdatnosti, nabyté praktickou činností technicky odbornou, a na základě této, ze dvou pramenů čerpané a doplňující se kvality pak získané čelné nebo samostatné postavení v odborně technickém oboru.

Shledal-li žal. úřad v daném případě, že st-l ve svém oboru praktickým výcvikem nedosáhl dosud takové technické zdatnosti, která by mu mohla nahraditi nedostatek předběžného odborného vzdělání vysokoškolského, vyslovil tím patrně, že kvalita praktické činnosti st-lovy nedosahuje oné míry, kterou nutno požadovati, aby právo k užívání stavovského názvu »inženýr« bylo přiznáno osobě, která se ukončením vysokoškolských studií vykázati nemůže.

Proti tomu pak, že žal. úřad na této linii hodnotě předložené doklady dospěl k úsudku, že žádný z předložených stavebních návrhů nevyniká nad úroveň běžných prací stavitelských, stížnost výslovného stížního bodu nemá. Pokud však stížnost se dovolává ustanovení § 7 vl. nař. č. 411/21 a tvrdí, že st-l splnil požadavek tam uvedený, tu třeba podotknouti, že žal. úřad v konkrétním případě neshledal závady v tom, že by st-l nevykazoval praktickou činnost aspoň osmiletou a že by nezaujímal vedoucí nebo samostatné postavení ve smyslu § 7 vl. nař. č. 411/21. Nař. rozhodnutí se ustanovení tohoto vůbec nedovolává a to ani výslovně ani obsahově. Nemá proto nss příčiny, aby se při této příležitosti zabýval otázkou, zda § 7 vl. nař. č. 411/21 jest autentickým resp. správným výkladem požadavku § 5 cís. nař. č. 130/17 ř. z.

Pokud stížnost brojí proti dodatku nař. rozhodnutí, že »některé z předložených projektů a to právě relativně obtížnější jsou podepsány jinými autory, z čehož nutno souditi, že se st-l v nesnadnějších případech utíká o pomoc k jiným odborníkům«, tu sluší na to odpovědět, že žal. úřad již v předcházející větě hodnotil veškeré předložené doklady a shledal, že žádný z předložených dokladů neodpovídá požadavku § 5 cís. nař. č. 130/17 ř. z., čímž zřejmě vyslovil, že i projekty podepsané jinými osobami neodpovídají úrovni požadované cís. nařízením, takže i kdyby bylo dáti za pravdu st-li, že z uvedené okolnosti logicky ještě neplyne, že se st-l v obtížnějších věcech utíká k jiným odborníkům, jest tato okolnost pro úsudek úřadu, že činnost st-lova nedosahuje úrovně cit. § 5 požadované, bez významu, když žal. úřad ani posléz zmíněným projektům takové úrovně nepřiznal.

Č. 8949.

Honební právo (Morava): I. * Úřad může podle § 32 bodu 1 mor. hon. zák. prohlásiti nájem honitky pro nezaplacení nájemného za zrušený jenom tehdy, když nájemce předem vyzval, aby nájemné do 14 dnů zaplatil, s pohružkou, že by se jinak na něho dokročilo podle zákona. — II. * Výslovné pohružky, že by se naň dokročilo zrušením nájmu, třeba není. — III. Pohrozil-li však úřad nájemci výslovně tím, že nájemné bude na něm nuceně vymáháno, nemůže na něho pak dokročiti zrušením nájmu. — IV. Může úřad v takovém případě uložit nájemci, aby nájemné složil u obecního starosty nebo u osoby oprávněné zastupovati obecního starostu?

(Nález ze dne 15. prosince 1930 č. 7041.)

Prejudikatura: Ad IV.: Boh. A 2464/23.

Věc: Jan M. ve L. proti zem. správě politické v Brně o zrušení nájmu obecní honitby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Když obecní rada ve L. oznámila přípisem z 10. ledna 1928 osp-é ve Št., že stěžující si nájemce obecní honitby ve L. nezaplátí nájemné z této honitby za rok 1928, byl st-l výměrem osp-é